

ВАРТОВА БАШТА

Вісник Присутности Христа

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Нагромадь поразок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Vol. III July 1st, 1926 No. 7
 РОКУ БОЖОГО 6054 ЛИПЕНЬ, 1, 1926

З М І С Т :

Жертва а служба	99
Йосифова вірність	105
Просьба Юди	107
Уявлення Ізраїля в Єгипті	109
Вечір молитви і слова до розважування ...	110
До що о сонцю	110
В справі конвенцій в Америці	111
Цікаві листи	112

„Став же я неначе на варті і, стоячи мов / на башті, роздумував, що скаже він мені, що ві повість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

СКАЛА ВІКІВ
 Іншої підвални ні-
 хто неможе заложити
 Викуп За Всіх

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філі [взбурені, невдоволені маси]. І омертвють люди від страху та дождання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитяться... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випросяйтесь і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наблизилося викуплення ваше. — Євангелі: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

© W.T.B.Z.T.S.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головно на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованю св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і пояснюють в приступний спосіб „ВІКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почесний ступень т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головно сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВІКУП (відкуплене) дорогоцінню кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВІКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшою цілюю сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер обьявилась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (віках) не була обьявлена синам людським так, як тепер є вона обьявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віросповідань, яких собі матворили люди; а стараться кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде налісане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провіреня наводимо звичайно гологу і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога,“ се особливе „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтисовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих,“ тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії тан для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх,“ стався „винупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усвершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттей 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримують всі люди через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що схотять бути послушні законам і їх винувати, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі улєртї в злім і неоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.
Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійській журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волини 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не вислаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилася, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, вислаємо даром, если о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокое число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

Дорога Брата Е. Зарицького по Канаді і по Америці

Canora, Sask.	July 30-Aug. 1	Stenen, Sask.	" 8
Sturgis, Sask.	" 2, 3	Huras, Sask.	" 8
Hazel Dell, Sask.	" 4, 5	Taropol, Sask.	" 13
Annette, Sask.	" 6	Wakaw, Sask.	" 15

ВАЖНЕ! Проситья всіх братів, як танож і прихильників, котрі бажалиби, щоби виходив журнал „ЗОЛОТИЙ ВІК“ на українській мові, як танож, котрі хотіли би бути передплатниками сього-ж прошені надіслату свою заяву, кождий поодинокю, як танож і згромадження разом. — Просимо, нехай кождий зверне на се спеціальну увагу і не занебгає сього. — Братя з Канади прошені тані заяви надіслати впрост до головної канцелярії до Брукліна. — Тані заяви просимо надіслати на поштової картці. — Дальший поступ і дальша поява слова правди залежить много танож і на братях, яко свідках Божих. — Товариство саме не в силі много зробити. — Се не значить, щоби без Товариства, Господь не міг провадити своє діло, — а тільки, що се є неоцініма нагода, яку Господь уділяє для всіх його послідувателів — Браття і приятелі зі старого краю, як і зі всіх прочих країн, прошені тану заяву надіслати, і не пізнійше, як до 20 серпня 1926.

International Bible Students Association,
Ukrainian Department.

18 Concord Street Brooklyn, N. Y.
(Проситья, задля порядку кождоразово додавати укр. відділ).

Увага: Проситья всіх братів звернути бачну увагу на передплату Вартової Башти, як для себе, так і для братів в старім краю

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік III.

Липень-July, 1, 1926

№. 7.

Жертва а служба

„Благаю вас, брати, на милість Бога, представляйте (себе) тіла ваші, яко живу жертву, святу, угодну Богу; се ваша розумна служба.” — до Римлян 12:1.

¹В сих словах ап. Павло відзивається до своїх братів в Христі.. Вони є Новим Сотворінням, сплоджені і помазані святим духом, і тому властиво є названі Християнами. Правдивий Християнин є той, що старається пізнати волю Божу, щоби її міг чинити в своїм життю, і таким чином отримати похвалу від Нього. Щоби допомогти братам в Христі сповняти сю волю, ап. Павло під впливом Божим так до них говорить: „Не приладжуйтесь, не уподоблюйтесь, до віку сього, а переображуйтесь обновленням ума вашого, щоби ви довідались, переконались, що воля Божа є добра і угодна і звершена.” — До Римлян 12:2.

²Християнин, щоби міг сповнити свій завіт або угоду, яку заключив при своїм посвяченню, мусить поступати в знанню. Своім розумом він розбирає факти, події, важить їх, а відтак приходять до певного заключення. В такий спосіб він набирає знання. Если хто став Новим Сотворінням, його розум є наповнений світським знанням, але тепер, як Нове Сотворіння, він мусить відновитись, або набрати нового знання і таким чином переобразитись. Се значить, мусить викинути з свого розуму невластиве і непотрібне знання, а на місце того навчитись чогось доброго і пожиточного.

³Питання: Що потреба знати, щоби відновити свій розум? На се апостол відповідає: „Треба дізнатись, яка є воля Божа.” Если не будемо застаналятись розумно, тоді не довідаємось, яка є Божа воля. Який є пожиток для Нового Сотворіння, если довідається, яка є воля Божа? Через се Християнин спізнає добре, хто він є і чим він є сам з себе, і спізнає тоді своє відношення до Бога і до Спасу Ісуса Христа. Если не розуміє того всього добре, тоді Християнин, як Нове Сотворіння, готов думати про себе більше, ніж повинен. Він може уважати себе за якусь дуже високу особу, що займає вище становище в плані Божім, аніж воно є в дійсности. Если так поступає, тоді легко може попасти в гордість і зарозумілість. „Попереду погібелі йде гордість, а поперед упадку — надуте серце,” — каже премудрий Соломон. — Кн. Прип. Сол. 16:18.

⁴Питання, що є жертва, а що служба, мають велике значіння для правдивого Християнина, тому властиво зрозуміння сього допоможе йому здорово дивитись на них і на себе самого з правдивої точки погляду. Зауваж тепер, що апостол Павло говорить: „Бо благодаттю, ласкою, даною мені, говорю кожному між вами, щоби не думав більше висше про себе, як треба думати, а думав тверезо, як Бог кожному уділив міру віри.” — до Римлян 12:3.

⁵Не кождий Християнин має однакову міру віри.. Мати віру, значить розуміти Боже слово і уважати його за правду і з довірем споглядати на се слово. Або що треба знати Боже слово і з довірем здаватись на нього, виждати того, що в нім сказано. Міра віри залежить від того, чи ми властиво розуміємо і знаємо Боже слово.

⁶Одного разу один Християнин так сказав до себе: „Я маю високе образование, маю дар прекрасної бесіди, добре становище, великий вплив і здібність доробитись майна. Если посвячу всі свої сили своєму званню, то дороблюся великого майна і слави на світі. Але всі ті сили і здібности я посвячую Богу і думаю, що через се я роблю велику жертву.” Питання тепер, чи Нове Сотворіння в Христі може так говорити? Чи се буде розумна бесіда? Если ні, то де лежить небезпеченство для того, що хоче стати Новим Сотворінням в Христі? А тепер питання, що приносить на жертву Нове Сотворіння в Христі? Чи в загалі він приносить що на жертву? Заким відповімо на сі питання, мусимо наперед зрозуміти, що розуміємо під словом жертва.

Що є жертва?

⁷В світі є два поняття о жертві. Одно, як ми його розуміємо, дивлячись з Божої точки погляду друге, як світ його розуміє. Нове сотворіння в Христі мусить дивитись на жертву з Божої точки погляду, і розуміти її так, як її розуміє св. Письмо. Іменно:

⁸Жертва, се принесення чогось Богу, щоби задоситьчинити або переблагати Його; зни-

щити, або зречися чогось, щоби отримати щось висше, або лучше.

Світ називає жертвою, если щось продати або зречися чогось за меньшу ціну, як в дійсности річ вартує, понести страту, щоби другий міг мати користь.

Що жертвує чоловік?

⁹О Ісусі читаємо: „Він явився на знівеченне гріха, жертвою своєю.” „І всякий же священник стоїть, ~~на~~ дня служачи і много раз ті самі жертви приносячи, котрі ніколи не можуть зняти гріхів. Він же, принісши одну жертву за гріхи, сів на завсіди по правиці Бога.” — до Жидів 9:26; 10:11, 12.

¹⁰Ісус Христос приніс з себе жертву, пожертвував себе, щоби зложити жертву-за-гріх за всіх людей цілого світа. Ся велика жертва була показана в прообразі, коли ізраїльський первосвященник раз в рік приносив на жертву звірята. (3 Мой. 16:) Звірята, що мали бути принесені на жертву, мусіли бути без скази. Совершенний чоловік Адам згрішив і зівстав засуджений на смерть. Все, що не дорівнювало совершенному чоловікови Адамови, не могло бути ціною викупу за нього, ані становити жертви-за-гріх за Адама і за його потомків. Совершенний чоловік Ісус віддав себе на жертву, щоби бути такою жертвою, що не мала ніякої скази. Він як чоловік віддав на жертву своє житте, щоби світ міг визволитись від наслідків, які впали на нього за гріх Адама.

¹¹В ріці Йордані Ісус заключив угоду з своїм Отцем, що сповнить його волю. Сповняти волю Отця було для Нього найбільшою радостью. Псалма 40:8) А волею Отця було, щоби совершенний чоловік Ісус віддав своє людське житте на жертву. Угоду, яку Він заключив в ріці Йордані, скінчив на Голгофті, коли закликав: „Звершилось.” Він тим, як совершенний чоловік віддав своє житте на смерть, перестав існувати, без згляду на се, чи за се, що отримає, чи ні. Але погляньмо, яку велику нагороду Він отримав від Отця за се, що сповнив Його волю. „І уподобившись чоловікови (здавшись видом, як чоловік) , принизив себе, ставши послушним, аж до смерти, а смерти хрестної. Тимже і Бог його високо возніс, і дав йому імя, більше всякого імени, щоб в імя Ісусове клонили коліно всі небесні, земні і підземні, і всякий язик визнавав, що Господь Ісус Христос є у славу Бога Отця.” — до Филиппян 2:8-11.

¹²Тут жертва Ісуса Христа була повна під кождим зглядом. Він не просив нагороди. Але Бог нагородив Його. У світі так буває,

що через жертву одного хтось другий зискує, але Бог нічого не зискує через жертву другого. Він все більше дає, як отримує.

¹³В день примирення, котрий обходили Ізраїльтяне раз в рік, первосвященник по тім, як приніс на жертву бичка, брав двох козлів і ставив їх перед Господом. Сі два козли представляли всіх тих, котрих Ісус, як великий анти-типичний Первосвященник представляє перед Богом Єговою в часі типічного дня примирення, се є в часі євангельського віку, що є віком жертв. Одного з тих козлів, що називався козлом Господнім, первосвященник убивав і кровю його кропив улагальню в Свята Святих, так само, як се робив з кровю бичка. Сей козел представляв тих послідувателів Христа Ісуса, котрі сповняють точно і вірно свій заповіт або угоду жертви. Другий козел, названий відпушальним козлом, представляє тих, що легковажать собі свою угоду і не сповняють волі Божої. Одні сповняють свою угоду вірно, другі ні.

¹⁴Сі, що є покликані до високого поклику, не є всі однакові; один в світі був багатий, другий бідний; один мав більше розумінне світа, дригий був меньше учений. Тому міг би собі хто подумати таке: „Сей брат, Йоан, як був в світі, він мав перед собою велику будучність. Він мав високі школи, був багатий і мав високе становище в світі і великий вплив між людьми, будучи великим бесідником. Він міг притягнути за собою людей. Він як би був хотів, міг доробитися великого майна і дійти до високого становища в світі. Коли ж він став Християнином, то його жертва мусіла бути певно більша, як брата Стефана. Бо брат Стефан був собі бідний чоловіга, не багато він знав, та й не мав надії дійти в світі до слави, або майна. Певно його жертва не є така велика, як Йоана.

¹⁵Питаємо тепер, чи сей брат розумно задивлявся на жертву сих обидвох братів? Мусимо сказати, що ні. Бо жетрва одного не є більша як другого. Жертва кожного правдивого Християнина є однакова. Як се розуміти? Або спитаймося лучше, що Християнин жертвує або приносить на жертву? Наша відповідь є така: Правдивий Християнин жертвує або приносить на жертву своє право жити на землі як совершенний чоловік; а се право він отримав завдяки своєму оправданню: Хто мав багато в світі і думає, що ставши Християнином, його жертва є більша ніж брата Стефана такий думає про себе більше, як повинен думати. Хто думає про себе, що його жертва є меньша, бо він є бідний і неучений, такий не думає про себе здорово, як повинен думати.

Дорога жертви

¹⁰Ісус сказав: „Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе самого, і візьме хрест свій, та й іде слідом за мною.” (Мат. 16: 24) Се означає посвятитись. Чоловік посвячується тоді, коли рішається без всяких застережень чинити волю Божу. Грішний чоловік приходить до Ісуса Христа, сього антитипічного первосвященника. Він приходить тому, бо потребує такого, щоби його спас, потребує Спасителя. Він пізнає, що Ісус Христос може спасти його. Маючи віру в заслугу жертви Христової, він вирікається себе самого; не хоче собі служити, а рішається чинити волю Божу. Тоді Ісус, як показано в прообразі, представляє сього грішного чоловіка Богу. І Бог приймає його задля його віри і задля вартости жертви Ісуса Христа, котра є підставою оправдання всіх. (Римл. 5:1,9.) І тоді Бог оправдує такого. — до Римлян 8:33.

¹¹Оправдати когось, значить, учинити його добрим перед Богом; а оправданий є той, що є узнаний Богом, як совершенний або святий. Бог оправдує тих, що посвячуються Йому і то на се, щоби Він міг прийняти їх, як приятну жертву як частку тіла Христа Ісуса. Коли вже хто є оправданий, такий має право жити, як чоловік на землі, позаяк він є узнаний за совершенного; а кожний совершенний чоловік має право до життя на землі.

¹²Питання, в якій цілі Бог узнає тих, що посвячуються, за совершенних? Відповідаємо: на се, щоби вони могли бути приятними жертвами. Бог не може прийняти жертви, що мала би яку сказу. Бог не почитує його совершенним тому, немов би він сам був такий праведний, а тому, що він оказав свою віру в кров Христа, пролляту за нього, як жертва-за-гріх. Сей посвятившийся належить тепер до Ісуса Христа, позаяк Ісус купив його своїм життям, котре віддав за нього на кресті і тим уможливив, що він може бути тепер оправданий. — до Коринтян. 6:19, 20; 1 Петра 1:18, 19.

¹³Ісус Христос сей великий антитипічний первосвященник кладе тепер на жертівник сього посвятившогося чоловіка, як частку своєї власної жертви. Питаємо тепер, щож тоді чоловік приносить на жертву? або що він жертвує? Сею жертвою є се, що він зрікається свого права жити, як совершенний чоловік на землі. бо того Бог так хоче. З того виходить, що жертва кожного члена тіла Христа є зовсім однакова. Маєток, образование, здібність робити гроші, вплив і таке инше не впливають зовсім на вартість жертви посвячуючого себе.

¹⁴Дятого нехай ніхто не вивисшає себе, думаючи о собі, що він приніс зі себе більшу

жертву, як його брат, котрий є бідніший або посідає менші школи. Так само нехай бідний або необразований, що не мав надії прийти до слави в світі або до маєтку, нехай не тратить духа і не думає, що його жертва є менша, як його брата, що був в приязніших обставинах. Що розходиться до самих їх жертв, то вони стоять на тій самій ступені, кожний з них заключив однаковий завіт або угоду з Богом. Але питання тепер: чи кожний з них сповняє свою угоду вірно? і що такого чекає? Хто вірно сповняє свою угоду, такий буде мати щедрий вхід до царства. Хто не сповняє вірно своєї угоди або недбає про ню, такий утратить нагороду високого поклику. Дятого обов'язком правдивого Християнина дивитися і думати про себе здорово, як повинен.

Нове Сотворінне

²¹Кожний, хто зрікся свого права жити, як совершенний чоловік на землі, і зівстав прийнятий Богом, як частку жертви возлюбленого Сина Божого, такий в тій самій моменті зівстав сплоджений до божественної природи. Бог сплоджує його своєю невидимою силою через своє Слово. Такий від тоді є Новим Сотворіннем в Христі, позаяк він зівстав сплоджений до надії життя на божественній пляні. (1 Петра 1:1-3) Бог дав йому право жити на землі, як совершенний чоловік, через се, що оправдав його. Щоби статись Новим Сотворіннем, він мисить пожертвувати своє право жити на землі. Дятого посвятивший себе зрікається, або жертвує се право жити, як совершенний чоловік на землі; а отримує право жити на духовій ступені, під услівем, що сповнить всі усліва. Питання, чи се право жити на духовій ступені є абсолютне, дійсне, Коли взяти на взгляд Бога то воно таким. Бо Бог так приобіцяв; Він, що обіцяє те й дотримує. Если нове сотворінне сповнить свою частку угоди, може бути певним, що отримає нагороду. — 2. Петра 1:10.

²²Питання, если хто став Новим Сотворіннем, чи він мусить стратити дещо з маєтку або своє становище, если хоче мати вічне життя на божественній поземі? І дальше чи ся страта маєтку обо становища є тою жертвою? І вкінці, чи при тій мусить розвивати свій характер? На ті всі питання мусимо відповісти: Ні. Яко сотворінне Він не посідає характеру, але він сам є такого, або сякого характеру. Не маючи помочи Божої він своїми силами мало що може вдіяти. Розуміється, що він мусить робити, що тільки може; але Бог є тим, що допомагає йому своїм духом виконати певне діло. до Филиппян 2:12, 13) Що тільки він ділає, все мусить ділати, щоби було згідно з волею Божою.

²³Тепер, через своє слово правди, Бог немов так відзивається до Нового Сотворіння: „Нічого більше на жадаю від тебе, тільки сповни свою угоду, яку учинив, що пожервує своє право до життя, як совершенний чоловік на землі. — Псальма 50:5; 31:23; Окритте 2:10.

²⁴Нове сотворіння складається або має: 1) розум, при помочи котрого Християнин може слідити за провдою, розважати факти і на підставі того приходити до заключень, яка є воля Божа зглядом нього; 2) волю, припомочи котрої, коли пізнав вже волю Божу, рішає, що буде робити, а що ні; 3) серце, котре керує його почуттями, чи має любити взнеслі і висші річі, чи земські. Яко чоловік він умер; Як нове Сотворіння він мусить жити, або утратити життя. — до Колос. 3:3, 4.

²⁵Отсі три вичислені річі Християнин не жертвує і не зрікається їх, а уживає їх згідно з волею Божою. **Ніяке сотворіння не може існувати без організму; для того організмом або тілом Нового Сотворіння є старе тіло, старий організм чоловіка.** Щоби сповнити свою угоду Нове Сотворіння мусить уживати свого розуму, серця і волі згідно з волею Божою. Питане тепер яка є Божа воля зглядом Нового Сотворіння? На се ап. Павло відповідає: „Благаю вас, брати, на милість Бога, представляйте себе, яко живу жертву, святу, угодну Богу; се ваша розумна служба.” Ап. Павло уважає се за таку важну річ, що він благає Нові Сотворіння на милість Бога, щоби виконали свою угоду в повисше поданий спосіб.

²⁶Питане тепер, чи Нове Сотворіння не жертвує себе самого? Чи не кладе себе самого на жертвник? Зауважмо, що в день примирення тільки первосвященник приносив жертву, клав жертву на жертвник. Низші священники, що служили первосвященникови, приносили все, що мало бути принесене, як жертва на жертвнику. Дійсним первосвященником є Ісус Христос, і Він є той, що приносить в жертву, або жертвує члени свого тіла, як часть своєї жертви на жертвнику. Він уважає членів свого тіла, як часть своєї жертви. Одначе ніякий член тіла, як довго тут жиє на землі, не має права приносити жертви Богу. Се право і власть приносити жертву належить тільки до одного Ісуса Христа. Коли всі члени тіла вже будуть скомплетовані і прославлені, тоді вони будуть складовими частями Первосвященника; і аж тоді, не скорше, сі члени тіла будуть мати участь в представленню перед Богом цілої жертви за гріх. Вони будуть мати участь в жертві тому, бо будуть членами тіла Первосвященника. Але, як довго вони живуть тут на землі, то кождий з посвячених Богу має наперед щось зділати,

щоби сповнити свою угоду.

²⁷Припустім, що той, що посвятився Богу, хоче покинути свою угоду. Питанне, чи він може се учинити? Так він може, але через се він усе стратить. Дійсний первосвященник, Ісус не буде його дальше уважати за члена своєї жертви і такий не буде мати участи в представленню перед Богом сеї жертви за гріх. Питанне отже, що має чинити Нове Сотворіння? Переповідаючи слова ап. Павла, він менше більше таке сказав: Ви учинили угоду, що будете служити Богу. Ви, як Нове Сотворіння, що тільки маєте, повинні уживати того на се, щоби сповнити свою угоду. Ви своїм розумом мусите пізнавати волю Божу; вашої волі мусите уживати згідно з волею Божою; а серце ваше повинно любити небесні річі, а не земські. Ви, ваш організм Нового Сотворіння є уважаний, як святий, бо ви є в Христі; і Ісус Христос уважає вас як часть своєї жертви. Для того памятайте, щоби ви все представляли себе так, щоби можна ужити вас згідно з волею Божою.

²⁸Слово „представляти,” котре приходить у тім стиху, означає „тримати щось на поготові. бути готовим послужити.” Зауважмо, що апостол не каже: Жертуйте себе (свої тіла), але представляйте себе (їх) як жертву. Первосвященник буде жертвувати, або приносити в жертву на жертвнику. Для того ап. Павло так каже до Нового Сотворіння: „Ваша розумна служба серед ваших обставин буде тоді, коли будете уживати всіх своїх дарів, які маєте, для слави Божої! Ваше тіло є організмом Нового Сотворіння, для того уживайте його так, щоби було згідно з волею Божою, так, як ви згодилися чинити. Если заперестанете сповняти услівя своєї угоди, тоді не будете могли отримати божественної природи, до котрої ви були сплоджені.

²⁹Згідно зі словами ап. Павла Псальмопівець вже давно так пророко казав до Християн: „Прив'яжіть жертву на празник мотузами до жертвника.” Пс. 118:27) Питанне, як Нове Сотворіння може прив'язати жертву до жертвника? Жертвник представляє місце, де приноситься жертву, а нове сотворіння через се, що з любови і посвячення виконує свою угоду, тим самим немов прив'язує себе і є готове, щоби Списитель приніс його в жертву. Іншими словами він мотузами любови прив'язує себе як жертву до жертвника.

³⁰Слово „прив'язати” означає тут **бути готовим**, або то саме, що повисше сказав ап. Павло, **представляти, бути готовим послужити.** Ся робота належить до Нового Сотворіння. Християнин, як Нове Сотворіння, може усунути і не дати принести себе в жертву, і через

се потерпіти відповідні наслідки, або позіставати вірним своїй угоді і бути певним, що отримав обіцяну нагороду. Св. Письмо так ясно говорить, що Нове Сотворінне **не приносить** ніякої жертви, що о тім нема найменшого сумніву. Як чоловік він пожертвував своє право до життя як совершенний чоловік на землі; як нове сотворінне він представляє себе, є все готовий, щоби Первосвященник приніс його у жертву. Се є його розумна служба; а коли вона є розумна, тому він мусить виконати се, єсли хоче отримати від Бога обіцяну надгороду.

³¹Питання тепер, що взагалі Нове Сотворінне приносить в жертву? Світ під словом **жертва** розуміє продати щось за нисшу ціну, як в дійсности що варта. Коли приложити сю міру до нового сотворіння, тоді християнин нічого не приносить в жертву, або нічого не жертвує. Св. Письмо розуміє під жертвою: „Принести щось приятного Богу в жертву.” Коли се приложити до Нового Сотворіння, то Нове Сотворінне не приносить нічого в жертву, бо се тільки Первосвященник приносить щось в жертву. Нове Сотворінне, як довго живе на землі, має сповняти свою угоду, уживаючи всіх своїх дарів, якими Бог наділив його, згідно з волею Божею.

³²То само показано в прообразі, коли висвячувано священників. Там в прообразі Мойсей привів барана посвятного, а Аарон і його сини положили свої руки на голову барана. Відтак Мойсей забивав барана і взяв крові його і положив кождому на праве ухо, на правий палець руки і на великий палець у правої ноги. Опісля взяв жир-лій, курдюк (задну часть тіла), сальник, що на печінці, обидві нирки і їх товщ і праву лопатку, а з кошика опрісноків узяв одного опріснока (прісний хліб), один плячок помащений олієм і ще один тоненький плячок (прісний), і все те положив на масні кусні і на праву лопатку і передав на руки Ааронові і на руки синам його. Вони, взявши то, мусіли гойдати перед Господом. Опісля Мойсей взяв те все з їх рук і спалив на огни, на жертівнику як огняну жертву. „Се була посвятна жертва на любі пахощі, огнянна жертва Господеви.” 3. Мой. 8:22-28) Що ж то все представляло? — В книжці „Намет тінями лучших жертв” читаємо таке в 81 параграфі:

³³„Добірні части барана, його „внутренности” і „товщ” представляли почуття нашого серця, **наші найлучші сили**. Священники брали сі части на руки і „гойдали” ними, хитали сюди і туди, перед Господом, показуючи сим, що посвяченне себе на жертву не дається Господеви на часок, на день, на рік, а тільки, що ми посвячуємося держати наші почування і сили постійно взнесені до Бога, ніколи не устаючи, аж

Він прийме нас до себе, коли скінчимо нашу до- (священники не клали її) і спалив на жертівнику на всепаленне. І Бог прийняв її показавши се огнем, бо спалив її до чиста. Так само і ми, царські священники не можемо відкладати класти на бік або уставати приносити всі наші сили а службу Богу, аж Бог скаже нам: „До- сить, вийди на висоту.”

³⁴Се показує нам, що Нове Сотворінне, як священник, що приготовляє себе до царства, мусить ділати, щоби сповнити свою угоду, і що він не повинен уставати в своїй службі. Він не приносить жертви; він тільки сповняє своє діло і се є розумна служба. Коли хто ділає се, що від нього розумно вимагається, тоді він не може сказати, що він щось приносить в жертву.

³⁵Коли Господь дав якому Християнинови нагоду, що він може служити Йому, як свідок о його царстві, питання тепер, чи він може бути оправданий перед Богом, коли покине сю службу і піде в світ, бо трафилася йому нагода заробити гроші і дійти до слави? Відповідаємо на се зовсім рішучо, що ні. Хто покидає працю для Господа, сей виставляє себе на небезпеку все утратити. Припустім, що брат, котрий посвятився продавати книжки о царстві Божім, або котрий працює в головній квартирі, де печатаються книжки і проча література, — припустім, що він є спосібний і може заробити в світі гроші і дійти до майна, але замість посвятити свій час і труд на збиранне майна, він дальше вірно служить Господу. Питання тепер, може принайменше се є його жертвою? Ні. Ся служба, яку він сповняє, по словам апостола є тільки **його розумною службою у виконуванню своєї угоди**. Без згляду на се скільки він ділає, він не приносить користи Богу. Своєю вірною працею він тільки доказує, що він є вірний Господу, що він є все готовий працювати для Нього, де тільки його Господь пішле. „Так і ви, коли зробите все, що вам приказано, кажіть: Ми слуги нікчемні, бо що повинні зробити, ми зробили.” — Лука 17:10.

³⁶Бог подбав о се, що кождий вірний Християнин мусить, щось **ділати**, щоби виконати свою угоду. І коли Християнин ділає се, він не приносить користи Богу, а собі. Бог не потребує, щоби яке сотворінне працювало для Нього. Він міг би дати свідоцтво о собі в якийсь инший спосіб, і єсли би се було потрібне, Він так учив би. А коли Бог подає Християнинови нагоду до праці, тим самим Він дає йому нагоду оказати свою вірність зглядом Бога, що він хоче радо сповняти свою угоду. Коли се є правдою, тоді для Нового Сотворіння є зовсім невластиво казати, що він щось жертвує.

³⁷Християнин, Нове Сотворінне, може дійти

до слави в світі, але вона йому, як Новому Сотворінню на ніщо не пригожа. Бо що за пожиток для нього, хочай би цілий світ зискав, а стратив то що нїдорозше, котрим є житте, існування? (Мат. 16:25, 26) Ап. Павло перестерігає всіх посвятивших себе Християн, щоби не схотїли часом звернути свої серця до гроша; і каже, що так воно буде при кінці дороги Церкви на землі. „Не будьте сріболобивї, а задоволенї тим, що маєте, бо сам Бог сказав: не оставлю тебе, ані покину тебе.” — до Жидів 13:5. — [Перевід з грецького.]

³⁸Питання знова, чи він може відтягнутися від чинної участі в праці Господній, щоби заробити на своїх родичів, щоби їм лекше жилося на старі літа, і він сам міг лекше жити? На се апостол відповідає: „Бо не дітям треба для родичей скарбувати, а родителям для дітей.” (2 до Кор. 12:14) А Ісус додав: „Хто любить батька або матір більше мене, недостоїн мене; а хто любить сина або дочку більше мене, недостоїн мене. І хто не возьме креста свого і не піїде слідом за мною, не достоїн мене.” (Мат. 10:37, 38) Правдою є, що хто привів діти на світ, сей повинен старатися о все, що є потрібне для дітей і для жени, і також потрібне для себе. — 1. до Тимотея 5:8.

³⁹Велику ласку має той, що може служити Господу. Коли Бог покерував так, що Християнин може посвятити цілий свій час і гроші і вплив і все, що має, щоб бути свідком для Господа і проповідувати Його царство, тоді він повинен уважати се за розумну службу, і працювати для Господа. Богу подобається той, хто зовсім посвятився для Нього і для його справи; а щоби се показати, він мусить радо і охотно сповняти услівя своєї угоди.

⁴⁰Коли хто думає про себе, що він робить з себе велику жертву, коли посвячує всі свої сили і здібности на виключну службу Богу, замість посвячувати їх для збивання майна для себе, або для піднесення своєї слави і своїх вигід, такий по словам ап. Павло не думає про себе здорово; бо думає про себе більше, як повинен. Тому то апостол Павло так дуже напоминає Християн, щоби наперед старалися пізнати волю Божу і думали про себе тверезо. Хто думає про себе тверезо, сей сейчас побачить, що коли він учинив угоду з Богом служити Йому, тоді зовсім розумно учинить, если буде Йому служити і все буде готов до служби, і не буде питатись: як і чому, але коли. „Господи, ось я, пішли мене.” (Ісаїя 6:8) Угода, яку учинив Християнин наказує йому служити Богу із всіх сил. Для такого служити Богу є найважнішою річю.

⁴¹Правдою є, що через таку роботу організм Нового Сотворіння приноситься в жертву, і ся

жертва мусить бути спалена. Але Нове Сотворінне само не приносить його в жертву, се є, не кладе його на жертівник. Се первосвященник, Ісус Христос, кладе його на жертівник, як часть своєї жертви. О скільки се відноситься до Нового Сотворіння, то воно представляє себе Господу і всі свої здібности, котрі Він може ужити для слави Господа, і се є його розумна служба.

⁴²Нераз слово **жертва** в св. Письмі відноситься до Нового Сотворіння. Наприклад: „І тоді піднесеться голова моя над моїми ворогами кругом мене і принесу жертву радісну в святини в (чертозі) його; співати му псалми Господеви.” Псалма 27:6) Сї слова означають властиво, що правдивий Християнин, окружений своїми ворогами, віруючи сильно Богу, приходить до Нього з піснями на устах і з серцем повним любови і посвячення для Нього. Таку жертву Бог любить; однак се не є **жертва** в тим значінню, як ми повисше означили; се є тільки радість і любов Християнина.

⁴³Ап. Павло уживає таких слів: „Робити добре і ділитись з другими не забувайте; бо такими жертвами вельми догоджуєте Богу.” (до Жидів 13:16) [Перевід з грецького]. Хто ділає другому добре і з любови до Бога ділиться з ним добром, яке йому Бог удїляє, таке діло Бог дуже, а дуже любить. Се однак не означає, немов би Християнин зрікався чогось, що є вартісне для Бога, а тільки розумно сповняє свою угоду, коли радо ділає добре для других і ділиться з ними, що сам посїдає, таке діло подобається Богу. Ми є храмом Господнім, Божою організацією. Коли охотно сповняємо наші повинности, ми тоді тільки розумно сповняємо свою службу. Хто ділає з любови до Бога, така робота Богу подобається.

⁴⁴Еслиби ми приносили, що Богу і се було би з ущербком для другого в таким разі такий принос Богу не є милий. „Огнянні жертви і жертви за гріх Ти не вподобав еси.” Если, хто сповняє його волю, таких він любить. (до Жидів 10:3,6) „Послух Богу є дорозший, як жертви.” Богу найбільше подобається се, если Християнин слухає напїмнї Павла, і предкладає себе щоденно, як живу жертву. Се значить, если все є на поготові і уживає всіх своїх здібностей, якими його Бог надїлив, на Його славу, сповняючи свою угоду. Се є розумна служба. Хто охотно сповняє таку свою роботу і витреває в тим до кінця, такий отримає нагороду; відчиниться йому шедрий вхід до вічного царства нашого Спаса Ісуса Христа.

⁴⁵Зібравши те все разом, спитаймо тоді ще раз: Чи правдивий Християнин, або Нове Сотворінне, чи він сам приносить жертву, чи він сам кладе її на жертівник? Опираючись на св.

Письмі можемо дати таку відповідь: Коли Бог оправдає чоловіка, тоді тим самим дає йому право жити як чоловік на землі. Сю ласку дає йому тому, щоби він міг бути прийнятий, як часть жертви возлюбленого Його Сина: Тоді аж Бог сплоджує його, як нове сотворінне.

⁴⁰Нове Сотворінне само не приносить жертви, се є не кладе її на жертівник. Він мусить із всіх сил старатися сповнити свою угоду, іменно, сповняти волю Божу. А Бог хоче, щоби Ісус Христос яко Первосвященник приносив на жертву тих, що посвятилися, як часть своєї жертви. Обов'язком отже Нового Сотворіння є, бути всегда на поготівлю і хотіти сповняти всегда волю Божу. Се буде його розумна служба. Його угода вимагає від нього розумної служби. Хто виконує свою розумну службу, сей не може приносити жертву, се є, класти жертву на жертівник.

⁴¹Нове Сотворінне може покинути свою угоду і поносити відповідні наслідки. Його вічне життя залежить від того, чи він совісно сповнить свою угоду. Бог сплотив його до надії нового життя, і Бог напевно сповнить свою обітницю. Коли Нове Сотворінне предкладає себе, се є уживає всі свої сили і здібности на славу Божу, тоді він сповняє свою розумну службу. Сповняти свою службу, значить бути послухним заповідям Божим. Правдивий Християнин не має права уживати своїх дарів тільки для себе. Если він по правді любить Бога, то він буде уживати їх на славу Божу.

⁴²Любити Бога, значить, бути йому відданим із всіх своїх сил. Хто любить Бога сей нераз потерпить задля сього, бо такий напевно буде мати отворений вхід до царства. (до Филипян 1:29; 2 до Тимот. 2:11, 12) З сього пізнаємо, чому любов є найважнішою річю, бо хто любить Бога, сей і буде йому охотно служити. Той не любить Бога, хто не є вірний, а хто є вірний сей і любить Бога. Любов і вірність не

дадуться відділити від себе. Тому Псалмопівець каже: „Полюбить Господа всі його праведні! Вірних сохраниць Господь, а сповна відплатить тому, хто живе в гордині.” Пс. 31:23.

⁴³Кождий правдивий Християнин або Нове Сотворінне, хто по правді любить Бога і своїх братів, сей піде за приміром Павла і буде захочувати своїх братів словом і ділом, щоб вони для свого власного добра широ і ревно служили Господу і виповняли його заповіді. А заповіддю Його є: бути свідками для Господа і проповідати його слово потіхи для всіх народів землі. — Ісаія 43:10,12; Мат. 24:14.

ПИТАННЯ

Докого відзивається апостол в своїм посланні до Римлян (12: 1-3)? Чому і як маємо відновляти ум? Чому апостол естерігає перед зарозумілістю? §1-4.

Що є віра? Чи кождий Християнин має однакову міру віри? Чи Нове Сотворінне приносить в жертву свій маєток? Що називаємо жертвою з точки погляду Божого, а що з точки погляду людського? § 4-8.

Що Ісус приніс в жертву, і чому? Яка була його нагорода? 9-12. Чому з козлом Господнім чинено те само, що і з бичком в день примирення? Чи кождий Християнин є наділений одинакими дарами? Чи жертва кожного є однакова? §13-15.

Що значить виречись себе самого? Поясни, що значить, бути оправданим і подай цілє сього. 16-18.

Що одиноко, посвятивши може пожертвувати? § 19, 20, 31. Коли і як стаємо Новими Сотворіннями? Чого годі Бог жадає від нас? §21-23.

З чого складається Нове сотворінне? Чи він не посвячує себе? § 24-26, 41.

Чи Нове Сотворінне може покинути свою угоду? Переповідж наші слова? Що розуміємо під словом „представляти”? § 27-28.

Що значить привязати жертву своєю ргів жертівника? 29-30. Чого учить нас висвячування священників в 3. кн. Мойсея (8: 22-28)? § 32-34.

Чи розумну службу можна назвати жертвою? Чи Бог потребує нашої служби? § 35, 36.

Які покусні відривають чоловіка від служби Господу? Що говорить Ісус і ап. Павло є відповідальности посвятившогося зглядом родичей і дітей у відношенню до служби Господньої? Яка одвічальність тяжить на родичах? § 37-39.

Поясни слово жертву? Если ні, то як маємо йому подобиатись? § 42-44.

Що є найважнішого для правдивого Християнина? § 45-47. Чому любов є названа найважнішою річю? Чи може хто по правді любити Бога, не будши вірним йому, ні його справі? Если ми його любимо, то до чого тоді нас склоняє? §48-49.

Йосифова вірність

„Бачив ти коли чоловіка зручного в справах своїх? Такий буде перед царем стояти.” Кн. При. Сол. 22:29.

Йосиф народився від Рахелі на яких сім літ перед поворотом Якова до Канаану. Маючи сімнадцять літ, сталося се, що тут тепер оповідаємо і що в Божім провидінню змінило історію вибраного народу.

Йосиф був любимцем свого отця, і отець оказував свою любов до нього, бо справив йому красний плащ з довгими рукавами, що звичайно носили тільки начальники родин. Яков немов хотів тим показати, що він уважав його за свого первородного сина. Брати його, бачучи се, зненавиділи його. Можливо, що Яков не діяв розумно, коли так отверто перед всіма показував се; але він не діяв несправедливо, бо Йо-

сиф був старшим сином від Рахелі, а Рувен, перший син від Леї, стратив своє первородство за свій гріх проти отця. Крім сього Йосиф мав два сні, котрі Яков витолкував собі, що така є і Божя воля зглядом нього.

Йосиф був иншого духа, ніж його брати. Тамті десять росли самопас. Вони були часто поза домом і не мали над собою отцівської опіки, щоби поскромити їх, коли до того була потреба. Один від другого учився тільки зла. Йосиф бачив се і доносив о тім отцеві. Се не була обмова, як би хто думав собі, але любов і пошанівок чести отця казали йому се чинити.

Одного разу, коли браття були далеко в поле з отарами овець, Яков післав Йосифа до них, щоби подивитись, що ті порабляють. Коли браття зазріли його, тоді рада в раду постановили його убити. Та Рувен станув в його обороні і Йосифа кинули до порожньої криниці, маючи намір виратувати його звідтам. Та сталося, що надійшли Медянітські купці з товарами до Єгипту, і браття за порадою Юди продали Йосифа купцям за двадцять срібняків. Щоби одурити отця, забили вівцю і одіж Йосифову замочили в крові вівці, і сказали отцеві, що вони найшли її в полі. Що вони не мали серця до свого отця, пізнати з їх слів, які сказали до нього. „Пізнавай, чи се одіж сина твого, чи ні? — 1 кн. Мойсея 37:22.

Послух і вірність Йосифа зглядом свого отця були причиною, що він попався в нещастя. Хотий Йосиф терпів, то однак мав почуття, що він тернить несправедливо, а віра його в Бога осолоджувала йому се терпіння. Можна сказати, що його браття терпіли більше, як він. Вони не тільки відчували, що продали свого брата в неволю, але що більше вони знали, що його стратили раз на все, а до того отець часто випитував їх та підозривав їх; бо вони збрехали перед ним.

Там в Єгипті Йосифа купив царський урядник, Потифар, котрий сподобав собі його, за його мудрість і розсудність і поставив його над цілим своїм домом. Бог благословив Йосифа а також і дім Потифара задля нього.

По якімсь часі Йосиф був виставлений на велику пробу. Жінка Потифара залюбила в Йосифі, котрий був не тільки красний лицем, але і вірний своему панові. Вона хотіла намовити його на гріх, але він не послухав її, а коли насильно хотіла примусити його, він скинув з себе верхню одіж і втік, лишивши одіж в її руках. З гніву, що він погордив нею, вона поскаржилася перед своїм чоловіком, кажучи, що Йосиф хотів її щось злого заплодити. Через се Йосиф дістався до в'язниці. Боже провидіння хотіло, що він дістався до царської в'язниці.

Сей припадок не вивів Йосифа з рівноваги, бо він був переконаний, що він поступав чесно і справедливо. Він і казав до своєї пані: „Як же вчиню ледарство велике се і гріх перед Богом?“ Але і у в'язниці він служив вірно Богу, хотий люде уважали його за злого чоловіка. По часі начальник в'язниці переконався о його характері, і дав йому більшу волю і поставив його доглядати над іншими в'язнями, а вкінці над цілою в'язницею. Добре о нім пророк говорить: „Кай-данами сковали його ноги; душа його була в желязних путах, аж поки сповнилось слово його; слово Господне явило чистоту його.“ (Ісаїя 105: 18, 19) Хотий мав він свободу, то однак ніколи не був зовсім свободний.

Ся судьба була для Йосифа великою учителькою. Там в дома, де був під олією отця, а опісля в домі Потифара, де всім займався, відтак нагляд над в'язнями учинили його чоловіком досвіду. Не знаємо, як дов-

го він перебував у в'язниці, але на два роки перед його увільненням сталася пригода, що послужила опісля до його визволення і високого вивиснення.

Сталося, що два визначні слуги фараона прогнівили його а сей вкинув їх до в'язниці, де перебував Йосиф. Одної ночі обидва мали сон, і кожний з них старався спізнати значіння його, але надармо. Йосиф побачив їх смутних і спитав, що за причина того. Вони розповіли йому свої сні, і Йосиф за Божою допомогою виложив ім сні. Сказав, що за три дні підчаший верне до давньої ласки, а начальник пекарів буде повішений, що й сталося.

При тім Йосиф розповів підчашому, що він несправедливо зістав вкинений до в'язниці і просив його, щоби він вставився за ним перед Фараоном. Та підчаший забув про се і Йосиф перебув у в'язниці ще два роки. Але вкінці Йосиф дістався на свободу, коли Фараон мав два сні, котрі дуже занепокоїли його. Він бачив у сні сім худих коров, що вийшли з ріки Нілу і зіли сім товстих, але через се не стали товстішими. Опісля снилося йому, що бачить сім красних, повних колосків на однім стеблі, а по нім вирости сім сухих, котрі пожерли тамті повні. Ні мудрі ні чародії не могли розяснити Фараонові сих снів.

Тоді підчаший пригадав собі про Йосифа і сказав Фараонові, що у в'язниці є молодий Жидовин, котрий йому відгадав його сон, і так сталося, як він вяснив. Фараон післав тоді по Йосифа і розказав йому свій сон. На се Йосиф відповів, що він сам не в силі відгадати, „але Бог дасть Фараонові відповідь уокоїну.“ Він зрозумів, що сон був від Бога, і що він є під олією Божою.

Тоді Йосиф вяснив значіння снів і сказав, що через сім літ буде в Єгипті великий урожай, а опісля наступить сім літ великого голоду котрий поїсть увесь добуток і приховок з попередних сім літ урожаю. А що той сон був подвійний, то се було знаком, що той сон походить від Бога, і що се напевно так станеться.

Йосиф піддав думку фараонові, щоби вишукав собі відповідного чоловіка, щоби в часі урожаю збирав плоди і приховував на час голоду. Дальше він порадив Фараонові, щоби пята часть усього землі була під особливим наглядом царя. Так подібно діялося в часі послідної всевітної війни. Увесь край мав дістатись під контроль царя. Фараон бачив, що на таке олівчальне і важне становище найкраще надавався до того сам Йосиф, і тому настановив його. Йосиф не мав на думці сього, бо де в'язневи сподіватись дістати так високого становища.

Фараон настановив Йосифа своїм найвисшим урядником і все передав в його руки; так, щоб без Йосифового позволення ніхто не міг поступити на крок. Такої власти ніхто досі не мав. Йосиф обернув свою власть і силу на добро народа, йдучи за провидінням Божим, о котрого честь він дбав тепер, як найбільше.

Життя Йосифа було типом життя Церкви Божої, се бачить кожний дослідник св. Письма. Послідуватель

Христа мусить наперед терпіти і упокоритись, заким може сподіватись чести в царстві Христа. А що св. Письмо не написано на те, щоби оповідати, що жде Церкву по тім, як скінчить свою дорогу, а радше, щоби провадити її тепер і показувати її дорогу, коли Господь прийшов вдруге.

Чи то в домі Потифера, чи у в'язниці, чи то як найвисший урядник по Фараоні, Йосиф все був найвисшим слугою; в кождім случаю він мав контролю над цілим домом і над усім його майном. Його становище відповідає становищу того слуги, о котрім описує Лука (12:42-44). Життє і досвід Йосифа вказує на три

періоди праці жнива Церкви.

Перший період, коли правда вийшла на денне світло і стала людям знана. Тоді противники її стали очерненнями ологанювати її, але на їх очернення ніхто не відповідав публично. Подібно Йосифови правда терпіла наруги.

Опісля прийшла в'язниця, але вірні послідувателі Христа знали, що Бог опікується ними. Декому здавалося, що дорога до праці вже замкнулася, і тоді Бог показав, яку працю мається даліше виконувати: прославляти Бога і нести благословенне світло.

Просьба Юди

„Серця сокрушеного і смиренного Ти не відкидаєш, Боже.” — Псалма 51:17.

Йосиф знав, що се рука Божа поставила його на сім становищу, тому тепер занявся щиро своєю працею. Уздив по цілїм краю і роздавав розкази і розпорядження, як царські слуги мають збирати збіжжа до шпіхлірів.

Ся робота заняла йому увесь його час і увагу. За цілий той час, як видко, Йосиф не робив ніяких заходів, щоби повідомити о тім свого отця. Невно він мав розумну причину щодо сього. Він все зложив в руки Божі. Свою розлуку від отця і від своїх братів, він уважав, що се була така воля Божа, і тому сам не хотів сього переривати.

Сім літ великого урожаю прийшли і лишили за собою повні шпіхлірі збіжжа. Так багато було збіжжа, що й ліку тому не знали. Та по них прийшли сім літ голодних, немов сі сухі корови, що їх бачив Фараон у сні. Ріка Ніль не вилляла на семий рік і не принесла намуду, як то кожного року звикла се робити, і люде не мали ніякого плоду. Почався голод. Коли нарід спожив свій хліб, який ще мав тоді прийшов до фараона і став його просити, щоби сей дав їм їсти. Але Фараон відсилав всіх до Йосифа, котрому дав власть розпоряджувати тим хлібом, який він за сім літ урожаю прибирав.

Голод панував не тільки в Єгипті, а також і по околичних краях. І увесь народ із усіх усюдів спішив до Єгипту по хліб. Голод заглянув також і до Канаану, де проживав Яков з своїми синами: Тоді Яков каже своїм синам: чого позираєте один на одного? Я чув, що є хліб у Єгипті. Ідїть там, та купіть хліба, щоб нам жити, не вмерти.” Десять братів рушило до Єгипту, а наймолодший Венямин лишився з отцем. Яков не хотів його пустити з ними в дорогу.

Йосиф доглядав особисто над розпродажем хліба, особливо, коли продавалося його купцям з чужих країв. Тому і синів Якова, його братів, припроваджено перед нього. Він сейчас пізнав їх і став промовляти до них дуже остро, кажучи, що вони не купці, а шпіони, підглядники. Дивлячись з точки погляду урядника, яким він був, він поступив з ними справедливо; бо вони не були звичайними купцями. Він назвав їх

шпіонами, як і вони назвали його, коли він зближався до них, слухаючи розказу свого отця. Але хотїй він говорив до них остро, то в серці він так не думав. На питанне Йосифа вони призналися, що в дома мають ще старенького отця і одного брата, Венямина, і ще одного мали, але його вже нема. Не призналися, що з ним сталося; збрехали.

Але Йосиф вдавав, що їм ще даліше не вірить, тому казав їх девятьох замкнути до в'язниці а десятому, щоби йшов і припровадив наймолодшого брата, тоді його переконують, що вони говорять правду. Але на третий день змінив своє рішення і дозволив їм йти до Канаану, тільки одного брата, Симеона, казав затримати у в'язниці. Правдоподібно тому, що від рук Симеона він найбільше потерпів. Та ціль того всього була не пімста, а щоб вони сокрушилися, як і сталося. „Ой справді ми провинили брату нашому тим, що занедбали скорботу душі його, як благав нас, та ми не послухали! Тим прийшла на нас така печаль.” — 1. Мойсея 42:21.

По певнім часі браття прибули знова і привели зі собою наймолодшого брата, Венямина. Яков довгий час не хотів дозволити пустити свого сина з ними, бо він не довіряв їм. Він догадувався, що се вони мусіли занастити його сина Йосифа, тому тепер сказав, до них: „Ви зробили мене бездітним. Нема Йосифа, нема й Симеона.” Він думав, що вони те саме учинили з Симеоном. Коли браття прибули до Йосифової палати, тоді найвисший його слуга припровадив до них їх брата Симеона, і дав їм води обмитися і казав їм, що будуть обідати враз з губернатором. В означену годину явився перед ними Йосиф і всі вони упали і поклонилися йому до ніг, подібно, як се Йосиф бачив у сні. На їх счудованне кожного посадили відповідно до їх літ і подано страву. Перед Венямином положили пять разів більше, як перед прочих.

Губернатор їв окремо, а браття їли знов окремо. В часі обїду спитав їх, чи їх отець ще жив, і говорив з ними дуже ласкаво. Опісля казав наповнити їх міхи збіжжем і відслав їх домів. Однак при тім він хотів їх випробувати, як вони відносяться до свого

отця, чи так, як давніше, чи може дещо змінилися подо сього. В тій цілі казав своїй урядникови завязати його чашу у міх наймолодшого брата, щоби можна було його за се притримати. Браття щасливі приступили домів, та не відіхали далеко, а вже жене за ними царський урядник і каже їм вертати назад до Фараона, бо є підозрінне на них, що котрийсь з них украв чашу губернатора, з котрим вони їли. Кождий з них став виператись, і сказали, що у кого знайдеться чаша, сей мусить потерпіти. На своє студоування знайшли чашу у мішку Венямина. З тяжким серцем вертали вони до Єгипту. Кождий думав, що як не смерть, то вязниця чекає напевно Венямина.

Ся сцена належить до одної, що найбільше пориває людське серце. Знова просьба Юди в обороні Венямина, котрий жертвує себе на місце нього, щоби тільки увільнити Венямина і живого відслати домів до отця, бо він обіцяв привести його, а тепер, коли би се не сталося, він не міг би поглянути в лице своїй батеньковий, те все є одною з найкращих і найбільших сцен в історії світа. Рідко де можна найти красну історію, як сеся. Йосиф переконався з сього, що браття змінилися у своїй відношенню до свого отця. Він бачив, що вони люблять його. Тому не міг довше запанувати над собою; і ревно заплакав. Сей чоловік, що панував над Єгиптом і мав добре і ніжне серце. Він заплакав з радости; він бачив, що браття дуже змінилися, і тому тепер прийшов час оказати їм своє прощення.

„І не здолів більше перемогати себе перед усіма, що стояли навкруги, і закричав: Геть усі від мене! І не зісталося нікого при Йосифові, як признавався браття своїм і заплакав у голос, . . . і каже: Я Йосиф! Чи жив іще пан отець мій?“ А браття переражені не могли і слова промовити. „Каже Йосиф: Приступіть до мене. І приступили, і каже: Я Йосиф, брат ваш, що ви продали в Єгипет. Тепер же не сумуйте і не вдавайтесь в тугу, що продали ви мене сюди. Проте бо, щоб ми були живі, післав мене Бог перед Вами. . . . Отець не ви післали мене сюди, а Бог, і зробив мене отцем фараоновий і паном усього його дому і зверхником усеї єгипетської землі. Йдіть же хутко до панотця мого, і промовте йому. От, що говорять син твій Йосиф: Бог зробив мене паном усього Єгипту; йдиж до мене, не гайся. . . . Возвістіть панотцевий мойому про всю славу мою в Єгипті і про все, що ви бачили, та хутенько приведіть панотця мого сюди.

„І впавши на шию Веняминової, братовий своїй, плакав над ним, а потім промовляли до нього браття його.“ — 1. кн. Мойсея 45:1-15.

Бог був для Йосифа усім. У своїй вивисненню він бачив волю Божу. Він вірив у благословенства, які Бог обіцяв дати Авраамовий, Ісааковий і Яковий, отцевий його. А позаяк ще п'ять літ мав панувати голод по всій землі, тому постановив спровадити до Єгипту отця і братів, щоби могчи ними як найкраще опікуватись. І зачув фараон, що поприходили браття Йо-

сифовий, і „любо було се фараоновий і дворянам його.“ І каже фараон до Йосифа: Скажи браття своїм, нехай понавочують скотину та й йдуть скоро у Канаан і приводять отця свого і свою родину, тай живляться плодами землі Єгипетської.

Як же сини Яковий вернули домів і сказали отцевий, що Йосиф живе, той не хотів їм дати віри. Аж коли побачив царські вози, які післав по нього Йосиф, тоді ожив дух Яковий і сказав: Буде з мене! Йосиф, син мій, ще живе! Пйду, побачу його перш, ніж умерти мені“. І рушив Яков з цілим своїм домом у Єгипет. Коли прийшли до границі між Канааном а Єгиптом, до місцевости Бейер-Саби, там Яков підніс Богу жертву і там також показав йому Бог в нічних видивах, і сказав, щоби йшов сміло в Єгипет, де він умре у добрих старощах а син його Йосиф положить свою руку на його очи.

Стріча отця з сином була дуже трогачою за серце. „Запруг Йосиф колесницю свою і поїхав на зустріч Ізраїлеви, панотцевий своїй, і побачив його, і впав йому на шию і плакав плачем великим. І каже Ізраїль до Йосифа: Тепер, хоч і умерти, бо побачив лице твоє; жив еси!“ (1. Мой. 46:29, 30) Опісля за згодою фараона Йосиф визначив їм країну Госен, де могли випасати вівці. Країна ся була дуже урожайна. Відтак фараон прийняв отця і пять братів Йосифа на авднєнцію, і поручив йому настановити спосібних з своєї родини доглядачами над скотом Фараона. Яков прожив там ще сімнадцять літ у щастю і гараді.

Йосиф завідував Єгиптом через цілий час голоду. За той час він зібрав до царської скарбниці усі гроші краю, купив уся худобу і землю, а вікці і самих людей за слуг фараоновий. Люде продавали усе, бо хотіли їсти. Потім Йосиф дав новий закон і установив нові порядки в Єгипті, що вишло на користь державі і самим людам. Праця Йосифа в Єгипті є немов образом того, що станеться на світі, за часів пановання Христа: котрого прообразом був Йосиф. Яков також скористав з того, бо він був представителем земської фази Авраамовий обітницї, через котру мало прийти благословенне для всіх родів землі.

Вступні слова кажуть, що Бог не відкидає сокрушенного і смиренного серця; а благословить його. Як видно, то сини Якова звертали малу увагу на завіт, який Бог заключив з їх родинною, і через се відлучив їх від прочих народів на землі. Головна наука, яку маємо з сеї історії, се образ або тип, який вона подає Божим дітям в часі горя на світі, котрого прообразом було горе Єгипту. Тут Йосиф представляє людей Господніх, котрі, посвятившись йому всеціло, пізнали Божу ціль. Тим він дав розказ працювати і оповідати людам о правді о Бозі, що Бог має намір заложити „нове небо“ і „нову землю“ (Ісаїя 51:16) Брати Йосифовий представляють велике число людей, що люблять Бога, що служать йому так, як сами знають, котрі однак мало звертають уваги на обітницю, які Бог обіцяв дати під заповітом, але в часі голоду за правдою, що буде по цілім світі вони знайдуть правду, тільки через тя-

жкі досвідчення прийдуть до неї і то з рук тих, з котрих давніше самі сміялися, погорджали їх, та шкодили їм. Але подібно, як Фараон дозволив Йосифови настановити своїх братів, щоби наглядали справ

його царства, так і ся кляса, котрих представляють Йосифові браття, коли прийде до миру з Богом і його законами буде служити Богу в його великим ділі і також буде служити людям.

Уярмленне Ізраїля в Єгипті

„Господь не кине свого народу.” — Псалм. 94:14.

Друга книга Мойсея зачинається головно визволенням Ізраїля з Єгипту і подає історію їх мандрівки по пустині. Описує, як сам Бог встає в їх обороні і визволяє їх з тяжкої неволі. Визволення Ізраїля є образом, або типом визволення людей Божих з неволі гріха і сатани, і далше подає нам образ, в який спосіб цілий світ під пануванням великого Князя мира яко царя Божого буде увільнений з кайдан гріху і зла, і вийде „на волю синів Божих.” — до Римлян 8:21.

Читаючи сю книгу пізнаємо, що се визволення буде в наслідок зложеного викупу. Св. Письмо нігде не говорить, щоби чоловік міг визволити себе за допомогою еволюції; як також в цілій людській історії не находимо нігде, щоби чоловік міг піднести себе на вишній ступень існування, приміром на ступень ангела. Ні. Він не може сам перемінити своє земське життя на життя духів. З сеї книги пізнаємо, що визволення приходить тільки завдяки милосердю Божому і його силі, розуміється, если чоловік прийме сю ласку від Нього. Далше довідуємось о законі Божім і о принципах, як маємо віддавати честь і поклоні Богу, що є немов образом, як Бог заложивши царство небесне на землі допоможе людям спізнати їм свою волю і свій закон зглядом них.

З останних книг св. Письма пізнаємо, що волею Божою не було, щоби вибрана родина проживала і множилася в обіцяній для неї країні, Канаані. Сей край був даний патріярхам Авраамови, Ісаакови, і Якові на тимчасову оселю з тим застереженням, що колись отримавуть його на вічне посідання і на вічну оселю. Тому край хотія обіцяний для них був їм чужим і патріярхи були тільки чужинцями і подорожними в нім вичікуючи здійснення своїх надій. В такий спосіб намір Божий зістав виконаний; та при тім се послужило послідувателю Христу за взір або тип, котрі також мають обітницю від Бога, але мусять наперед показати свою вірність зглядом Бога через многі терпіння. — 1 Петра 2:11; до Тидів 11:13.

Коли Бог під заповітом обіцявав дати Авраамови землю Канаан, тоді сказав йому, що його наслідок буде чужинцем в несвоїй землі і буде підневолене і буде зазнавати терпіння, та по впливі 400 літ сей нарід, що їх тиснув буде суджений, а вони тоді вийдуть на волю. Бог мав багато причин до сього. Одна, котру Бог сказав Авраамови, була, що „гріхи Аморіїв ще не сповнялись.” Бог запровадив Авраама до землі, де люде жили дуже грішно. Міста на рівнині, що лежали недалеко від оселі Авраамової, св. Письмо ставить за примір упадку і вказує на їх остаточне зни-

щення, як на образ гніву Божого на упертих грішників. — Езекиїл 16:50; Юда 7.

Як видно, то в Божім пляні не було, щоби Авраам старався привести сі унавші народи до пізнання Бога. Авраам не старався оповістити людям о обітниці, яку Бог дав йому, ані не старався показати їм красшу і лучшу дорогу життя. Саме те, що Авраам прожив між ними повинно помочи їм спізнати лучшу дорогу життя а до того вони мали добре свідоцтво, як по правді повинні почитати Бога, маючи між собою Мелхиседека. Але тоді, ще не прийшов час, коли Він міг їх судити. Длятого Авраамови не було поручено навертати їх до Бога.

З того повинні навчитися т. зв. християне, котрі думають, що апостоли отримали розказ йти і навертати світ. Сього погляду св. Письмо не potwierджує зовсім. Так звані християне думають, що їх обов'язком є проповідати, учити люде і в сей спосіб навернути світ до Бога і до праведности. Така є їх теорія, але практика далека від сього. Самі ті, що навчають, не живуть так, як повинні, а світ бачучи се, втрачає всяке довіре до них.

Земля Канаан, обіцяний край для Авраама, (коли він її посяде), представляє Боже царство на землі. Се царство не повстане через поступенний зріст праведности, як се думають так звані християне, але через нагле обявлення сили Божої, коли гріхи світа осягнуть свій вершок злости. Се є, коли люде будуть мати достаточну нагоду пізнати Бога, але сього не учинять, і тому прийде на них суд.

Позаяк Бог мав намір заложити своє царство в силі в землі Канаан при помочи свого вибраного народу, тому вони мусяли на час бути відлучені від народів проживаючих в канаанській землі. Се учинив Бог в той спосіб, що взяв їх до Єгипту. За Божою волею вони отримали осібний шмат землі, бо Єгиптяне погорджали пастухами, кочовиками. Се причинилося, що вони жили окремо від прочих люде.

Діти Якова жили щасливо в Єгипті, як довго губернатором краю був Йосиф. За той час вони навчилися шанувати завіт, який Бог заключив з їх отцями, і тим стали гідні називатися головами 12 поколінь Ізраїля.

Йосиф не був зарозумілий на своє становище. Він уважав се за нічо, бо жив тільки, щоби служити Богу. Перед своєю смертю він показав свою віру в Бога своїх отців, бо заприсяг своїх земляків, щоби його тіло забрали з собою, коли будуть опускати Єгипет, кажучи: „Я вмираю, Бог же надасться до вас і введе вас із землі сієї в землю, що про неї клявся от-

ням нашим: Авраамови, Ісаакови і Якови. І закликав Господь сини Ізраїлеві, говорячи, Бог певно навідається до вас, а ви винесіть і кости мої звідси з вами." І скінчивсь Йосиф бувши літ сто і десять, і набальзамували вони його, та й положили його у трумну в Єгипті. — 1. Мой. 50:24-26.

По смерті Йосифа Єгиптяне ще якийсь час пам'ятали на заслуги Йосифа і Ізраїльтянам жилося там не зле. Земля була дуже урожайна, і тому зростали там вельми числом, як і багатіли мастеом. З часом вони стали звертати на себе увагу Єгиптян. Цар єгипетський зауважав, що вони числом майже переважували Єгиптян, і боявся, що в разі якої війни вони готові злучитися з ворогом і вийти з Єгипту. Видко з сих

слів, що Ізраїльтяне були позиточні для краю. Цар не хотів, щоби вони опускали Єгипет, а радше хотів їх все мати, але підчинених собі.

Тоді то цар впав на думку понаставляти над ними наставників і пригнати їх тяжкими роботами, щоби не множилися так сильно. Тоді саме будували нову столицю для нового фараона, і Ізраїльтяне мусіли сповняти найтяжчу ручну роботу. Але чим більше їх тиснули тим більше вони множилися. Єгиптяне бачучи се, ще гірше їх тиснули, так що життя Ізраїльтян було дуже гірке. Їх уважали і обходилися з ними як з невольниками. Але в тім була певна ціль Божа зглядом своїх людей.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манти на 21 липня 1926.

„Я на се родивсь! і на се прийшов у світ, щоби дати свідоцтво правді.“ — Йоан 18:37.

Дятого що наш Спаситель був вірний правді, тому стягнув на себе ворогування зі сторони тих, що були осліплені дияволом. Се свідоцтво правді коштувало його життя. Своє життя Він віддав в обороні правди, що сталося ціною викупу за людей. Так подібно і всі послідувачі Христа мають давати свідоцтво правді, — правді щодо того, який є Бог і який є Його план щодо людей. Таке свідоцтво правді буде коштувати всіх послідувачів Ісусових їх життя, представляючи себе через се, як живі жертви, святі і приятні Богу через Ісуса Христа. Нехай же, кождий, хто сподівається бути співнаслідником з Князем життя в царстві, дає свідоцтво правді — добре свідоцтво о царстві, о його установленню і о його великій славі.

Текст з манти на 28 липня 1926

„Коли страждаете задля правди, блаженні ви.“ 1 Петра 3:14

Коли ненавидять нас (вирост або невпрост) за нашу ревність правді, тоді тільки можемо бути вдоволені з того, знаючи, що терпимо за правду. Бо апостол каже, що деякі терплять за свої алі учинки або за се, що втручаються в несові справи, або тому, що є за шорстки і брак їм делікатности або розумного поведення, що Боже слово так дуже поручає.

Нашим обов'язком є не тільки пізнавати Божу волю, а також і обставини і відносини, серед яких живемо. Маємо старатися вибрати собі такий уміркований спосіб життя, щоб найперше воно було згідне з волею Божою, а відтак, щоб о

скільки се можливо не приносило кому прикрости, невгоди або неприємности; а відтак з вірою здаймося на провидіння і мудрість Богу.

Текст з манти на 4 серпня 1926

„Слуга Господень не повинен сваритись, а бути тихий до всіх, навчаючи і незлобний, щоб лагідно навчав противних.“ — 2 до Тимотея 2:24, 25.

Є такі діти Божі, котрі коли оповідають другим людям про правду, а особливо коли мають до діла з людьми більше образованими, оказують при тім занадто велику певність себе, через що тільки ослаблюють свій вплив і наносять кривду правді. Покора се немов жемчуг або дорогий камінь, котрого де не знайдеш все забажаш мати, так і вона є нерозлучна від правди. Правду повинноє представити з найбільшою силою але все з покорою і лагідністю; часто піддання правди в формі запиту ділає найсильніше.

Текст з манти на 11 серпня 1925

„Будь вірний аж до смерти і дам тобі вінець життя.“ — Одкрите 2:10.

Припускаємо, що вавилонська невіста wraz зі своїми любимцями, світськими державами, ще раз ударить сильно на правдиву Церкву (не на так звані церкви з імені). Тоді учиниться з ними, так як було з Йоаном Хрестителем; і буде її здаватися, що поконала вірних членів тіла Христового. Если до сього прийде, се нас зовсім не здивує; але те, як і все проче вийде на добре тим, що люблять Господа. Ми мусимо умерти, если хочемо осягнути небесну нагороду. Кляса Іллі мусить і буде поконана, але се на позір пораження при-спішить тільки славу царства.

ДЕЩО О СОНЦЮ

Астрономи уважають наше сонце, як щось дуже мале. Воно виглядає таке велике, як місяць, бо є чотриста разів віддалене дальше, як місяць. В дійности промір сонця є майже чотириста разів більший, як місяця, і є 500,000 разів ясніше, від місяця. Один мільон планет таких, як наша земля, може безпечно поміститись в нашій одній сонцю. Астрономи начисляють тепер около 1,500,000,000 ріжних сонць із котрих одно Рігель є 10,000 разів ясніше, як наше

сонце. Два з них, Бетельгез і Антарес, є майже сорок мільонів разів більше, як наше сонце. Спектроскопи показують, що з яких елементів складається наша земля, з таких самих складаються також всі сонця. Але з яких елементів складається наша земля, з таких самих елементів складається і чоловік. Все те показує, що Творцем всіх сонць і чоловіка є один всемогутній Бог.

В справі конвенцій в Америці

Вспільне згромадження народу Господнього принесе за собою велике благословення. Ще більше благословення принесе конвенція. Щоби однак такі конвенції були доступні для всіх дітей Божих Товариство рішало визначити на протязі одного року три генеральні конвенції в днях:

— 30 мая — 4 липня — 2 вересня або з кінцем грудня —

На ці три пори року можна буде устроїти генеральну конвенцію в трьох округах де живе найбільше наших братів. А саме: стейт Іллінойс і Індіана — на заході.

стейт Огайо і Мічіган та зах. часть Пенсильванії.

Стейт Нью Йорк, Джерси Сіті і східна часть Пенн.

Отже одно місто з тих стейтів буде мало нагоду мати раз в рік генеральну конвенцію, на яку будуть визначені паломники і бесідники Товариством. Віримо, що всі доколичні міста згаданих стейтів, а радше брати будуть мали велику нагоду бути учасником такої конвенції а рівночасно і благословень. Ся рада, яку Товариство уважає за найвідповіднішу входить в життя у Вересні сього року.

Отже згромадження стейту Огайо і околиці будуть мали нагоду мати таку генеральну конвенцію у Вересні сього року в Йонгстон, Огайо. Віримо, що всі браття будуть задоволені з рішення Товариства, бо бажанням нашим є, щоби було як найліпше.

В сій справі браття прошені надіслати заяву, а Товариство визначить місто на конвенцію.

На май 1927 року буде мати нагоду стейт Нью Йорк і околиця; а на липень 1927 року стейт Іллінойс, або Індіана.

При сім хочемо зазначити братам, що се не значить, що поодинокі згромадження не будуть могли устроїти собі одно або дво дневої конвенції, тільки, що се будуть локальні і не в сі дні і в тих стейтах де має відбутися генеральна. Як також, що на такі локальні конвенції Товариство не бере на себе ніякого обов'язку, і такі конвенції не будуть оголошувани в Вартовій Башті.

На генеральні конвенції, які під особливим зарядом Товариства будуть визначувани паломники (пелgrimи) і председателі конвенції, як також зсі потрібні річи, як оголошення і т. д. Товариство виконить.

Тому просить братів, щоби відповідно до сього уложили свої пляни праці, — були учасниками таких генеральних конвенцій згаданих стейтів, як рівнож і благословення, яке буде спливати на всіх присутних.

В справах локальних конвенцій просимо до нас не писати, а застосуватись, як подано.

Браття з Канади свої заяви будуть надсилати до відділу в Торонто.

КОНВЕНЦІЇ:

Канада:

Повідомляємо, що в днях 10, 11, і 12 Липня (Джулай) відбудеться в Шатфілд, Ман. — Канада.

По ближші інформації писати:

John Gulka, Chatfield, Manitoba.

Повідомляємо, що в днях 30, липня, 1 і 2 Серпня (Август) відбудеться конвенція в Канора, Саск. — Канада.

По ближші інформації писати:

J. J. Derhousoff, Box 258, Canora, Sask.

Америка:

Повідомляємо братів, що в днях 4, 5, і 6 Вересня (Септембер) відбудеться в Генеральна Конвенція в Йонгстон, Огайо.

на галі:

Ukrainian Hall

525 W. Rayin Avenue, Youngstown, Ohio.

ТИЖДЕНЬ ДОСЛ. БІБЛІЇ

Повідомляємо, що почавши від 22 до 29 Серпня (Август) всі посвячені Господеві будуть мали нагоду по цілій землі дати свідочтво о правді. В сій праці і в сім тижні возьмуть участь всі посвячені, всіх народів —

ВАКАЦІЇ

Повідомляємо, що почавши від 23 Серпня (Август) до 6 Вересня (Септембер) канцелярія головного відділу Товариства Досл. Біблії буде замкнена. Тому всякі важні справи просимо полагодити перед вакаціями, як також всяке замовлення книжок просимо полагодити перед тим.

Повідомляємо братів, що вже вийшли з друку і появилися в розпродажі отсі книжки:

ФОТОДРАМА СОТВОРЕННЯ (Історія світа на протязі 49,000 літ. Сторін 200, 400 образів. Ціна в паперовій оправі подинично 35 ц., в полотняній оправі 85 центів.)

БОРОТЬБА НА НЕБІ — або дискусія між священниками а Дослідниками Біблії Сторін 200; Ціна 25 центів.

БОЖИЙ ПЛЯН ВІКІВ — РИСУНОК.

Повідомляємо, що Товариство постаралося о виробленне рисунку — карти на полотні Божого Пляну Віків — з написом на українській мові. Всі згромадження, котрі бажать набути карту Божого Пляну Віків прошені негайно надіслати замовлення. — Ціна 3. дол.

В СПРАВІ ПЕРЕДПЛАТИ І ВІДНОВЛЕНЬ

Повідомляємо братів і прихильників, що в головнім відділі в Брукліні є запроваджені новий систем висилки і передплати на Вартову Башту. Передплату і відновлення будесь приримати, як до тепер, тільки на бажання будемо висилати по свідку, що отримано гроші. — Спеціальну увагу звертаємо братам, щоби на місяць наперед старалися повідомити Товариство, в справі відновлення Вартової Башти. А се тому, що таких відновлень напливає много, а звичайно з опіаненням, а се шкодить тільки братам, коли Башта з причини не відновлення зостає недоручена на час. — Ще одно браття зводять запам'ятати, що коли де випроводжуютьс якої місцевости в иншу, прошені негайно повідомити Товариство що до зміни адреси, а не аж по кількох місяцях. — Добре буде, як що браття повідомлять пошту в даній місцевости, подаючи нову адресу, тоді сама почта повідомить нас про таку зміну і ніяке число Вартової Башти не пропаде. — Ся увага для братів в Америці і Канаді. — Се нехай буде обов'язком — бо Товариство не в силі без вашої помочи много зробити.

Спеціальну увагу браття звернуть на відновлення Башти зо старого краю для тих всіх, котрим передплатили, як і для нових читачів. — Се нагода, якої ніколи більше не буде, коли буде установлене Царство Боже, бо „всі будуть навчені від Бога.“ Браття з краю, всі котрі бажать отримувати на дальше Вартову Башту прошені надіслати своє відновлення, виписуючи, чи даром, чи на кредит, — в протівнім случаю висилка для таких, що не відізнуться буде стримана.

ПРАПОР ДЛЯ ЛЮДЕЙ! Сторін 64.

Ціна 10 ц.

ПОТІХА ДЛЯ ЛЮДЕЙ Сторін 64.

Ціна 10 ц.

Сі дві книжочки поясняють всі найважніші питання, які дотикають кожного Християнина, як: о церкві, о словді, о „службі божій“, о „причастю“, о хрещенню, о образах, о кресті та загально о теперішнім положенню на світі.

„БЛАЖЕННІ МИЛОСЕРНІ, БО ТАКІ БУДУТЬ ПОМИЛУВАНІ..“

НА ОСТАНОК БРАТТЯ, КРІПІТЬСЯ В ГОСПОДІ І В ПОТУЗІ СИЛИ ЙОГО — до Єфесян 6:10.

Діти, ви пророками Вишнього зветесь, ходите бо перед лицем Господнім тай готуйте дороги Його, щоб дати спасення народови Його, в оставленню гріхів їх.

Христос вселився вірою в серця ваші, щоб ви закоріпились і оснувались у любові. — І обг свідок, як ви любите усіх нас, по милості Ісуса Христового. — Достойно бо живете, щоб, чи прийде Христос та побачить вас, чи то не буде між вами, почуя про вас, що стоїте в одному дусі, і одною душею боретесь за віру святим раз передану. — Не жахаєтесь в нічому від противників: Се явний їм доказ і знак перемоги, а вам спасення в Бога. Бо вам дано, що до Христа не тільки в нього вірувати, та задля нього і страждати.

І по ділам вашим легко нам пізнати і розрізняти добрі оновчі від лихих. Любі браття, я ще малоліток на дусі, тай це подібний тим, що мапають як сліпий стіну, і наче безові ходять помацп. Молю Отця небесного, щоби зволив і мені бути учасником в його царствуванню. — Тай молю і вас брати о поміч до сього. Подавайте потрібний харч до світа, котре маю з радістю приймати, щоби кінець горя не пононав духа мого, щоби хвиля остаточна діло моє похвалила.

Відкладаю всяку злобу і всякий підступ і лицемірство і зависть і всякий осуд, якоже новороджене диття, жадний словесного чистого молока, щоб у ньому виріс, колиж покушав, що благий Господь. — Браття любі — віримо, що ви не забуваєте і не забудете за нас, тих, що не в силі много помічи собі не маючи средств!

Приступаю до каменя живого, вибраного дорогого, з певністю і довірем, що всі вірочі в нього не осоромляться... І поступаю звільна крок за кроком на вузьку дорогу, котра провадить в життя вічне. Ненодібна вона цілком широкій дорозі, котра веде з гори та й з гори, і в дуже вигідною, а на кінци смерть. Тож вирікаюсь сього подорожування.

Погляньмо на участь ап. Павла на вузькій дорозі. Читуючи його послання до Коринтян, там він висказує своє терпіння.

Працював премного, в рапах без міри, в темницях перебуваючи при смерті по часті. Од Жидів п'ять раз по сорок, без одного прийняв, тричі киями бито, а один раз каменювано, розбивався корабель, ніч і день пробував в гзбиці, у дорогах по часту, у бідах на водах, у бідах від розбійників, у бідах від земляків у бідах від поган, у бідах у горді, у бідах у пустині, і бідах і між лукавими братами. У праці, журбі, по часту в недоснаванні, в голоді і жажді, в постах часто в холоді і нагоді — Чиж не повиннась відбиватись від сьоготін на нас — думаю, що так!

Думаю, що ми навіть ліпшу нагоду маємо до сього тепер, як колдись мали послідувати Христа.

Не мало вже вертерівалисьмо. Противники правди і слуги сатани повиговорювали на нас всякі брехні. Подали в суд. Суд засудив нас по 6 місяців в'язниці, то однак Божа рука над нами. Справна обернулася инкше. Вищий суд аніс вирок суду нищого, слуги сатани окрелися соромом, Правда правдою і її признають в деяких разях навіть так дуже упавші морально люде, котрі цілком не вірують в Бога. — Се для нас велика збудова, якої і нам раді би. — Тож на сім закінчаємо своє посланіє! А в надії, що в коротці отримаємо від братів. Вартові Башти, та ще з дві Біблії, хоч недерті. Мир Божий нехай хоронить серця ваші і мислі ваші в Христі Ісусі — Остаємось в любові! П. К-ий пов Радехін.

Дорогі браття: Мир вам! Одержавши книжки від вас, не мало здивувало і утішило мене, що я дістав так солодкі слова Божі, що не в силі натішитись тими словами, сього духа правди, котрий ми прийняли до свого серця. Тому складаю вам дорогі браття Дослідники Біблії сердечну подяку за добротливу любов до нас, бо ми були дуже голодні того слова правди, виж кормите нас тепер і наповняете хлібом і водою Бога живого. Не мало маємо переслідування нашими співбратями і жадармерією. Одного разу о годині 1-шій в ночі приходять до мене жандарм і будить мене зі сну і питається мене: „Якої ти віри.“ — Я відказую йому Христової. Він знова каже: „Такої нема.“ Яж кажу, і в такої віри, се е Христової. — Він питається, чому не греко католицької. І так серед ночі, пробудивши мене зі сну — довідуюсь Хто я. Опісля прийшло за Біблію, каже звідки я маю Біблію, і щоби я йому показав: — Любі, але на правду, я вже, переконався, що се Господь розправляєтья з його противниками. Коли

в наше село зайшла правда, а головню Література о правді, котру ви нам надіслали, тоді „сліпі сторожі“, се е священники в перкви говорили людем, що вже люде воліють читати Біблію, і він їм буде помагати, тільки, щоби не сходились з братами і не читали книжок — книжок знання.

Ось і коли прийшов жандарм, питаючись, чому ти читаєш Біблію, — я відказав йому, що в гр. кат. церкві радили читати Біблію, а що Біблія так ясно говорить о ложній науці сєї то т. зв. церкви, — тому я відкинув її і тепер сам студую її. — На таку відповідь жандарм списав тільки протокол. — Но любі брати — тяжко воно дуже тяжко тут боретесь з піднебесними духами злоби, за те дуже солодко теріти! За рік було в мене 5 зібрань. До нас приїздили брати зі Львова. У вірі стоїмо добре. Добрими ділами платимо за злі наших співбратів, так що з дня на день більша горстка приступає до Божої правди. — При сім любі осмілююсь на дальше просити Вас, не забувайте нас ви знаєте як, не відмовте нам духового харчу. Читуючи тільки листів в Башті, ми не маємо смілости просити Вас з літературу, але, як маємо хоч стару, недерту, то радо просимо — Нехай Отець небесний і наш Спаситель тримає нас в своїй оліві. Лист з повіту Жидачів. І. Ч. п. Золочів.

Дорогі браття: Мир вам! — На початку сього року попала мені до рук одна книжка вашого видання під назвою „Божий План Віків“, котра мене дуже зацікавила, бо з неї довідався о таких річах, о яких я ніколи не мав докладного поняття. Читав я її аж п'ять разів. Чим більше читав, тим ліпше все розумів укріті річі. Тому за всяку ціну постановив сирвадити собі від вас всі підручники, які тільки є на нашій мові. На початку сьогня я написав до вас лист і просив о висилку сих книжок за послідувачю, та нетерпеливо ждав аж нарешті в марину отримав 3 релісії почтиво на книжки, листи і Башти. Прийшов на пошту і там мені все видали. Бігцем біг до дому, як би на крилах був несений. Хоч еще не знав які і не читав, то вже відчував і духа радості і любови. Вашу праю — а радше Господню — ціну над золотом. Однак Фарисей дуже забирається переслідувати слово Боже — та на сорок їм є вже і Писанні в цілім світі. На сідуючу неділю в „церкві“ була проповідь тільки о мені і о ваших книжках. Оповідують, що велика зараза приходить з Америки, і дуже мені грозят. Клятвою і усім пишним. Мої спів брати селяне називають мене „Басіцистим (себто Бабтистом), а жінкам, то вже якесь за тяжко вимовити та й кажуть „Басістий, Я й не відраюся, як „Басістий, то Басістий“ Я не дивуюсь їх глупоті, а радше засліпленню — бо й я був таким. — Було би ще много писати, але любі мої — я духом з вами, прошу вас дуже сердечно присилайте, що можете книжок, бо то ШОПСТІ ПРАВДИ. Я зі свої староні вдоволючи на Богу поміч буду добре уважати, як маю з дальшею праєю поступати бо у нас ще надто темнота. Муситья робити усе помало і з розвагою. — На тім кінці і задорюю всіх братів. Ваш — Т. Ков.

Лист з Куби...

До Міжн. Тов. Дослідників Біблії: Складаємо Вам найсердечнійшу подяку за прислані книжки, котрі члени нашого бідного комітету читають і з котрих вони бачать де правда. Ми зібрані тут надалше просимо вас не забувати за нас, і як се не зробить вам великої страти то просимо пришліть нам Біблію. Тут на острові Куба ми всі в тяжкім положенню. Про се просимо не забувайте за нас бо з тих книжок люде бачать де е правда і не одному з них отворяться очи, і будуть так поступати, як говорив наш Спаситель. — Чекаючи на відповідь ми остаємось в християнській любові.

Комітет Українських Емігрантів в Гавані, Куба.

Кохані Брати в Господі Ісусі Христі! Я щиро вам дякую за вашу літературу, що ви нам вислали. Я отримав від вас дві Вартові Башти і дві книжочки, котрі мені дали велику радість. Я зараз роздав її людем. Кохані, в нас на Волні е около 100 німецьких братів, а Українців, ще нема в правді тільки що інтересуються. Надіюся, що коли буде література о правді, то не забаром і брати будуть, бо нарід жадний слова правди. Літературу можна вислати до нас, але в (перістрованім) опладенім листі, то напевно заїде. Се коштує, але инкше то не допускають. Ми отримали з Німеччини співаники, і Гарфу, як е на українській мові, то ми дуже бажали би мати. Ваш брат — Якуб Голліб (Німець). — Житомир, Україна.